

უმაღლესი ფედერალური სასამართლო

ხალხის სახელით

დაუსწრებელი გადაწყვეტილება*

II ZR 176/10

გამოცხადდა:

2013 წლის 14 მაისს

ვონდრასეკი

იურიდიული მუშაკი

ადმინისტრაციის დოკუმენტებზე

პასუხისმგებელი

პირი სამართლებრივ დავებში

საცნობარო გამოცემა: დიახ

უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს გადაწყვეტილებების კრებული სამოქალაქო საქმეებზე: არა
უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს მართლმსაჯულება: დიახ

შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოებების შესახებ კანონის 60-ე პარაგრაფის 1-ლი ნაწ. № 4, 70-ე და 72-ე პარაგრაფები

პრინციპი, რომ შპს-ისთვის მიყენებული ზიანის შედეგად პარტნიორის წილის ღირებულების (არაპირდაპირ ანუ რეფლექსურად) შემცირების გამო მას ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნა შეუძლია არა პირადად თავის სასარგებლოდ, არამედ საზოგადოების სასარგებლოდ შესრულების მოთხოვნის გზით, მოქმედებს მაშინაც, როდესაც საზოგადოების ლიკვიდაცია გაკოტრების საქმის წარმოებით ხდება (უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს 2004 წლის 29 ნოემბრის გადაწყვეტილება – II ZR 14/03, ZIP 2005, 320, დანართი).

უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს 2013 წლის 14 მაისის გადაწყვეტილება - II ZR 176/10 – KG KG LG Berlin

უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა II სენატმა 2013 წლის 14 მაისს მოსამართლე პროფ. დოქ. ბერგმანის თავმჯდომარეობითა და მოსამართლეების დოქ. შტრონის, დოქ. რაიხარის, დოქ. დრემერისა და ბორის მონაწილეობით ზეპირი განხილვით

დაადგინა შემდეგი:

* გადაწყვეტილება გერმანულიდან თარგმნა დავით მაისურაძემ.

1-ლი და მე-3 მოპასუხეების საჩივრების საფუძველზე უქმდება ბერლინის უმაღლესი სამხარეო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა 23-ე სენატის 2010 წლის 05 აგვისტოს გადაწყვეტილება და იცვლება ბერლინის სამხარეო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა 36-ე პალატის 2009 წლის 2 სექტემბრის გადაწყვეტილება.

სარჩელი არ კმაყოფილდება.

პირველ ინსტანციაში სამართლებრივი დავის ხარჯები შემდეგნაირად ნაწილდება: სასამართლო ხარჯების 35 % ეკისრება 1-ელ მოსარჩელეს, 57 % – მე-3 მოსარჩელეს, ხოლო 8 % – 1-ელ მოპასუხეს. მე-3 მოსარჩელის არასასამართლო ხარჯების 12 %-ს იხდის 1-ლი მოპასუხე. 1-ლი მოპასუხის სასამართლო ხარჯების 32 % ეკისრება 1-ელ მოსარჩელეს, 58 % კი – მე-3 მოსარჩელეს. მე-2 მოპასუხის არასასამართლო ხარჯების 36 %-ს იხდის 1-ლი მოსარჩელე, 64 %-ს – მე-3 მოსარჩელე. მე-3 მოპასუხის არასასამართლო ხარჯების 38 % ეკისრება 1-ელ მოსარჩელეს, 62 % კი მე-3 მოსარჩელეს. დარჩენილ არასასამართლო ხარჯებს მხარეები თავად იხდიან.

აპელაციის ხარჯები ეკისრება 1-ელ მოსარჩელეს.

კანონის ძალით

ფაქტობრივი გარემოებები:

- 1 თავდაპირველი მე-2 მოსარჩელე (შემდგომში: მოვალე) იყო შპს, რომელიც სამღებრო სანარმოს წარმოადგენდა. 1-ლი მოსარჩელე (შემდგომში: მოსარჩელე) იყო მოვალის პარტნიორი 53 %-იანი წილით საზოგადოებაში; 1-ლი მოპასუხე ფლობდა მოვალე შპს-ის წილების 47 %-ს და, ამასთანავე, იყო მისი დირექტორი. მის ფუნქციებში ასევე შედიოდა მოვალის მნიშვნელოვან კლიენტებთან კონტაქტის შენარჩუნება. 1-ლი მოპასუხის ვაჟი, მე-2 მოპასუხე, ასევე დასაქმებული იყო მოვალესთან.
- 2 მე-2 მოპასუხემ 2000 წლის 21 დეკემბერს დააფუძნა მოვალის კონკურენტი სანარმო, რომელიც მე-3 მოპასუხეს წარმოადგენს, და 2000 წლის 31 დეკემბერს გავიდა მოვალე შპს-დან. ასევე 2000 წლის 21 დეკემბერს 1-ლმა მოპასუხემ მოსარჩელეს აცნობა, რომ იგი მოვალესთან უვადოდ წყვეტდა მის საქმიანობას დირექტორის პოზიციაზე 2000 წლის 31 დეკემბრისათვის. ამავდროულად, მოვალესთან დასაქმებულმა თორმეტივე მღებავმა მასთან შრომითი ურთიერთობა შეწყვიტა 2000 წლის 31 დეკემბრიდან და 2001 წლის 1 იანვრიდან საქმიანობა განაგრძო მე-3 მოპასუხესთან. მოვალესთან წილობრივი მონაწილეობა 1-ლმა მოპასუხემ შეწყვიტა 2001 წლის 31 დეკემბერს. 2002 წლის 10 დეკემბრიდან იგი, ხანგრძლივი შრომისუუნარობის შემდეგ, მე-3 მოპასუხესთან საქმიანობს სანარმოს ტექნიკურ ხელმძღვანელად.
- 3 მე-3 მოპასუხე 2001 წლის დასაწყისში ბიზნეს-საქმიანობის წამოწყების შემდეგ იმ კლიენტებსაც ემსახურებოდა, რომლებიც ამ დრომდე მოვალის კლიენტებს წარმოადგენდნენ; კერძოდ, მე-3 მოპასუხე აგრძელებდა მოვალის თანამშრომლების მიერ 2000 წლის დეკემბერში მიღებული შეკვეთების შესრულებას.
- 4 მოსარჩელემ და მოვალემ თავდაპირველად მოითხოვეს იმის დადასტურება, რომ მოპასუხეები სოლიდარულად იყვნენ პასუხისმგებელნი, მათთვის ანაზღაურებინათ მიმდინარე კომერციული საქმიანობის თავის თავზე აღებით გამოწვეული ზიანი. გარდა ამისა, მე-3 მოპასუხისგან ისინი ითხოვდნენ ინფორმაციას, რათა შეძლებოდათ თავიანთი მოთხოვნის ოდენო-

ბის ციფრებში გამოსახვა. მოვალის ქონებაზე გაკოტრების საქმის წარმოების დაწყების შემდეგ მე-3 მოსარჩელე (შემდგომში: გაკოტრების მმართველი) მოპასუხეებს სასამართლოს მიღმა შეუთანხმდა, რომ თუ ისინი სამართლებრივი დავის მოსაგვარებლად მოვალეს გადაუხდიდნენ 20.000 ევროს, მოვალე შეტანილ სარჩელს უკან გამოიხმობდა. მორიგების შეთანხმების მე-7 პარაგრაფის თანახმად, ამ შეთანხმების დადებისა და მასში განსაზღვრული მოთხოვნების შესრულების შემდეგ მოვალესა და მოპასუხეებს შორის არსებული ყველა სამართლებრივი მოთხოვნა დაკმაყოფილებულად ითვლება. 1-ლმა მოპასუხემაც მორიგების შეთანხმების დადების შემდეგ გამოიხმო მოვალის წინააღმდეგ შეტანილი შეგებებული სარჩელი მოთხოვნის სავარაუდო ოდენობის ციფრებში გამოხატვასთან დაკავშირებით.

- 5 სამხარეო სასამართლომ მე-3 მოპასუხეს ინფორმაციისა და ანგარიშების წარდგენა დაავალა და დაადგინა, რომ 1-ლმა მოპასუხემ მოსარჩელეს ზიანი უნდა აუნაზღაუროს. მე-2 და მე-3 მოპასუხეების მიერ ზიანის ანაზღაურების ნაწილში კი სამხარეო სასამართლომ სარჩელი არ დააკმაყოფილა.
- 6 1-ლმა და მე-3 მოპასუხეებმა სააპელაციო საჩივარი შეიტანეს. სააპელაციო სასამართლომ დაადასტურა სამხარეო სასამართლოს გადაწყვეტილება. სენატის მიერ დაშვებული კასაციის შედეგად, 1-ლი და მე-2 მოპასუხე (შემდგომში: მოპასუხეები) აგრძელებენ დავას და ითხოვენ სარჩელის დაუკმაყოფილებლად დატოვებას.

გადაწყვეტილების საფუძვლები:

- 7 ვინაიდან მოსარჩელე, მიუხედავად დადგენილი წესით მოწვევისა, არ გამოცხადებულა საკასაციო განხილვაზე, მოპასუხის კასაციაზე გადაწყვეტილება მიღებულ უნდა იქნას დაუსწრებლად, თუმცა გადაწყვეტილება შინაარსობრივად არა გამოუცხადებლობას, არამედ განაცხადის საგნობრივ შემონმებას ეფუძნება (უმალესი ფედერალური სასამართლო, 1962 წლის 4 აპრილის გადაწყვეტილება – V ZR 110/60, BGHZ 37, 79, 81).
- 8 მოპასუხეების კასაცია წარმატებულია; სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების გაუქმებითა და სამხარეო სასამართლოს გადაწყვეტილების შეცვლით სარჩელი სრულად დაუკმაყოფილებელი რჩება.
- 9 I. სააპელაციო სასამართლომ არსებითად განაცხადა შემდეგი: მოსარჩელე ითხოვს სასამართლოსგან იმის დადასტურებას, რომ 1-ლი მოპასუხე ვალდებულია, სამენარმეოსამართლებრივი ერთგულების ვალდებულების დარღვევის გამო მას აუნაზღაუროს ზიანი. სარჩელი მოსალოდნელი ხანდაზმულობის გამო დასაშვები და ასევე დასაბუთებულია. 1-ლმა მოპასუხემ დაარღვია სამენარმეოსამართლებრივი ერთგულების ვალდებულება იმით, რომ მან მასაზღვრიდან წამოსვლით ბიძგი მისცა მოვალის პერსონალის გადასვლას მისი შვილის მიერ დაფუძნებულ კონკურენტ სანარმოში (მე-3 მოპასუხე) და ამით ირიბად ხელი შეუწყო იმასაც, რომ მოვალის კლიენტების შეკვეთები ამიერიდან შეესრულებინა მე-3 მოპასუხეს და შემდგომი შეკვეთებიც მას მიეღო, ნაცვლად მოვალისა.
- 10 ამის შედეგად მოსარჩელეს პირადად მიადგა ქონებრივი ზიანი, რომლის ანაზღაურების მოთხოვნაც მას საკუთარი სახელითა და საკუთარი ანგარიშით შეუძლია. როგორც წესი, შპს-ის

პარტნიორს მისთვის მიყენებული იმ არაპირდაპირი ზიანის კომპენსაციას, რომელიც საზოგადოების ქონების დაზიანების შედეგად მისი, როგორც საზოგადოების წევრის, უფლებების შემცირებაში მდგომარეობს, იმით შეუძლია მიაღწიოს, რომ საზოგადოებისთვის მიყენებული ზიანი საზოგადოების მიმართ განხორციელებული ანაზღაურებით აღმოიფხვრას. მაგრამ განსაკუთრებული სამენარმეო თუ ვალდებულებითსამართლებრივი ურთიერთობების გამო, საზოგადოების პარტნიორს შეუძლია, საკუთარი სახელითა და ინტერესითაც წამოაყენოს მოთხოვნა. განსაკუთრებით კი სხვა პარტნიორთა წინაშე ერთგულების ვალდებულების დარღვევამ შეიძლება დააფუძნოს საზოგადოების პარტნიორის მოთხოვნა ზიანის ანაზღაურების თაობაზე. მართალია, ამგვარი მოთხოვნები, თუკი პარტნიორის ზიანი საზოგადოების ზიანით გადაიფარება, უპირატესად საზოგადოებამ უნდა დააყენოს, მაგრამ თუკი ორივე მათგანის ზიანი ერთმანეთს ვერ გადაფარავს, საზოგადოების პარტნიორს საკუთარი ზიანის ლიკვიდაცია შეუზღუდავად შეუძლია. როგორც მოსარჩელემ სააპელაციო პროცესზე განმარტა, მისი ზიანი მდგომარეობს 2001 წლიდან მოგების წილის დანაკარგში, რომელსაც იგი მიიღებდა, მოვალის სანარმოს რომ 1-ლი მოპასუხის ბრალეული ქმედებით პერსონალი და კლიენტები არ დაეკარგა. მოცემულ შემთხვევაში, საქმე ეხება მხოლოდ და მხოლოდ მოსარჩელის პირად ზარალს.

- 11 მოვალის გაკოტრების მმართველის მიერ მოპასუხებთან გაფორმებული მორიგების შეთანხმება არ ეხება მოსარჩელის მოთხოვნას ზიანის ანაზღაურების თაობაზე. მორიგების შეთანხმების მხარეები მხოლოდ საკუთარი მოთხოვნების გათანაბრებაზე უნდა შეთანხმებულიყვნენ და ფაქტობრივად შეთანხმდნენ კიდევც.
- 12 ვინაიდან მოსარჩელე თავისი ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის ციფრებში გამოსატყვას მე-3 მოპასუხისგან მოთხოვნილი ინფორმაციის გარეშე ვერ შეძლებდა, ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულება, გერმანიის სამოქალაქო კოდექსის 242-ე პარაგრაფის თანახმად, უნდა დაეკისროს მე-3 მოპასუხეს, რომელსაც შეეჩვენება 1-ლი მოპასუხის თანამსრულებლობით მე-2 მოპასუხის მიერ ჩადენილი აკრძალული ქმედება.
- 13 II. ეს მოსაზრებები მნიშვნელოვანწილად ვერ უძლებს საკასაციო გადასინჯვას. მოსარჩელის მიერ მოთხოვნილი ზიანის ანაზღაურება 2001 წლიდან მოგების წილის დაკარგვასთან დაკავშირებით, სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრების სანინააღმდეგოდ, წარმოადგენს მხოლოდ არაპირდაპირ ზიანს („რეფლექსური ზიანი“), რომელიც გამომდინარეობს მხოლოდ და მხოლოდ მოვალის დაზიანებიდან. ამგვარი ზიანის გამო მოსარჩელეს არ შეუძლია ანაზღაურების პირადად მოთხოვნა. საექვო და გაურკვეველია, 1-ლი მოპასუხე აქამდე დადგენილი ფაქტების საფუძველზე საერთოდ არის თუ არა ზიანის ანაზღაურებაზე ვალდებული პირი.
- 14 1. მოსარჩელის მიერ სააპელაციო პროცესზე გაცხადებული სურვილი, რომ სასამართლომ დაადასტუროს 1-ლი მოპასუხის ვალდებულება პირადად მისი ქონებრივი ზიანის ანაზღაურებისა, მიმართულია ზიანის ანაზღაურების ისეთი მოთხოვნის დადგენისაკენ, რომელიც მოსარჩელეს საკუთარი სახელით და საკუთარი ანგარიშით შეუძლია განახორციელოს. ამით იგი მხოლოდ პირადად მის მიმართ ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნას აყენებს, რასაც დაეფუძნა კიდევაც სააპელაციო სასამართლო.
- 15 2. მოსარჩელეს არ გააჩნია პირადად თავისი ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება.

- 16** ა) უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს უცვლელი პრაქტიკის თანახმად, კაპიტალის მიღების პრინციპი, საზოგადოების ქონების მიზნობრიობა და საზოგადოების ყველა პარტნიორის მიმართ თანაბარი მოპყრობის მცნება, როგორც წესი, გამორიცხავს პარტნიორის მოთხოვნას მისი წილის ღირებულების შემცირების გამო პირადად მისთვის იმ ზიანის ანაზღაურებაზე, რომელიც გამოწვეულია საზოგადოებისთვის ზიანის მიყენებით. ამგვარი არაპირდაპირი ზიანის კომპენსაცია მხოლოდ იმით შეიძლება განხორციელდეს, რომ პარტნიორმა ზიანის ანაზღაურება საზოგადოების სასარგებლოდ მოითხოვოს (ფედერალური სასამართლო, 1986 წლის 10 ნოემბრის გადაწყვეტილება 1986 II ZR 140/85, ZIP 1987, 29, 32 f.; 1987 წლის 29 ივნისის გადაწყვეტილება II ZR 173/86, ZIP 1987, 1316, 1319; 1988 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილება 1988 II ZR 243/87, BGHZ 105, 121, 130 f.; 2013 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილება 2013 III ZR 260/11, ZIP 2013, 781 Rn. 35 იგეგმება გამოქვეყნება ფედერალური სასამართლოს სამოქალაქო საქმეების გადაწყვეტილებების კრებულში (BGHZ); ასევე იხილეთ 1987 წლის 19 იანვრის გადაწყვეტილება II ZR 158/86, ZIP 1987, 444, 446). პრინციპი, რომ პარტნიორების, საზოგადოებისა და მისი კრედიტორების ინტერესების დასაცავად სარჩელით შეიძლება მოთხოვნილ იქნას ანაზღაურება მხოლოდ საზოგადოების სასარგებლოდ, მოქმედებს მაშინაც, როდესაც საზოგადოების ლიკვიდაცია გაკოტრების საქმის წარმოებით ხდება (შპს-ის შესახებ კანონის 60-ე პარაგრაფის 1-ლი ნაწ. № 4) და ვალდებულებების შესრულების შემდეგ ჯერ კიდევ დარჩენილი ქონება უნდა გადანაწილდეს საზოგადოების პარტნიორებზე, შპს-ის შესახებ კანონის 70-ე და 72-ე პარაგრაფები (შდრ. უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს 2004 წლის 29 ნოემბრის გადაწყვეტილება II ZR 14/03, ZIP 2005, 320, 321 f.).
- 17** ბ) 2001 წლიდან მოგების წილების დანაკარგი, რომელსაც მოსარჩელე, მისი მტკიცებით, მიიღებდა, მოვალის საწარმო რომ არ დასუსტებულიყო, წარმოადგენს მხოლოდ და მხოლოდ მოსარჩელის პირად ზიანს. უფრო მეტად აქ სახეზეა საზოგადოების პარტნიორის მიმართ ტიპურად არაპირდაპირ დამდგარი რეფლექსური ზიანი, როდესაც დამაზიანებელი მოვლენა საზოგადოების მოგებას ამცირებს. სააპელაციო სასამართლოს შეხედულების საწინააღმდეგოდ, საზოგადოებისათვის ზიანის მიყენების ფაქტი ვერ იქნება უარყოფილი იმ დასაბუთებით, რომ ჰიპოთეტურად საზოგადოებას ზიანი საერთოდ არ მისდგომია, ვინაიდან მოგების განაწილება პარტნიორთა უწინდელი შეთანხმებისა და ქმედებების გათვალისწინებით დიდი ალბათობით მოსალოდნელი იქნებოდა და, აქედან გამომდინარე, თუ საზოგადოების ქონება საქმიანობის შეჩერების შედეგად საერთოდ არ გაიზრდებოდა, იგი არ აღმოჩნდებოდა იმაზე ცუდ მდგომარეობაში, ვიდრე ქონების დაგროვებისა და შემდეგ გადანაწილების შემთხვევაში.
- 18** გ) ამგვარი არაპირდაპირი ზიანის გამო, იმ შემთხვევაშიც კი, როცა ზიანი გამოწვეულია კორპორაციული ერთეულების ვალდებულების დარღვევით, საზოგადოების პარტნიორს ზიანის მიმყენებლისგან მხოლოდ დაზარალებული საზოგადოების სასარგებლოდ გადახდა შეუძლია მოითხოვოს. სხვა არაფერზე მეტყველებს უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს ის გადაწყვეტილებებიც, რომლებსაც სააპელაციო სასამართლო მოიხმობს იმ წინაპირობათა განსასაზღვრად, რომელთა დროსაც საზოგადოების პარტნიორს სხვა პარტნიორისაგან *actio pro socio*-ს გზით საკუთარი სახელითა და საკუთარი ინტერესით შეუძლია მოთხოვნის დაყენება (შდრ. უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს 1990 წლის 16 მაისის გადაწყვეტილება – II ZR 125/89, WM 1990, 1240, 1241; 1982 წლის 28 ივნისის გადაწყვეტილება – II ZR 199/81, ZIP 1982, 1203; 2004 წლის 22 მარტის გადაწყვეტილება – II ZR 50/02, ZIP 2004, 804, 805, პუნქტი 2.b; ასევე უმაღლესი ფედერალური სასამართლოს 1991 წლის 04 თებერვლის

გადაწყვეტილება 1991 II ZR 246/89, ZIP 1991, 582; 1998 წლის 16 მარტის გადაწყვეტილება II ZR 303/96, ZIP 1998, 780, 781; 2004 წლის 29 ნოემბრის გადაწყვეტილება 2004 II ZR 14/03, ZIP 2005, 320, 321). კერძოდ, აქედან არ გამომდინარეობს მოსარჩელის მოთხოვნა პირადად მის მიმართ ზიანის ანაზღაურებასთან დაკავშირებით. სააპელაციო სასამართლოს მიერ ასევე დასაბუთებისათვის მოყვანილ 1975 წლის 5 ივნისის გადაწყვეტილებაში (II ZR 23/74, BGHZ 65, 15) სენატმა ჩათვალა, რომ ორკაციანი შპს-ის უმცირესი წილის მქონე მოსარჩელე პარტნიორს უდიდესი წილის მქონე მოპასუხე პარტნიორისაგან ამ უკანასკნელის მიერ იმ სხვა საზოგადოებების ხარჯზე დადებული არახელსაყრელი გარიგებების გამო, რომელთა მოწილე მოსარჩელე პარტნიორიც იყო, ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნა მხოლოდ საზოგადოებების სასარგებლოდ შეეძლო.

- 19** მოცემულ შემთხვევაში, სხვაგვარი გადაწყვეტა ვერც იმით გამართლდება, რომ გაკოტრების მმართველსა და მოპასუხეს შორის დადებული მორიგების შეთანხმებით საზოგადოების არც ერთი მოთხოვნა აღარ არსებობს და, ამდენად, მოსარჩელე მოთხოვნას *actio pro socio*-ს გზით მათ ველარ დააყენებს. გაკოტრების მმართველს მორიგების დროს ვალდებულების დარღვევითაც რომ ემოქმედა და ამით ზიანის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებელი გამხდარიყო, მოსარჩელე ქონებრივად მაინც არაპირდაპირ დაზარალდებოდა საზოგადოებისათვის მიყენებული ზიანის შედეგად. ზემოთ დასახელებულ მიზეზთა გამო, გაკოტრების შესახებ კანონის 60-ე პარაგრაფის 1-ლი ნაწილის თანახმად, ზიანის ანაზღაურება მხოლოდ გაკოტრების მასაში გადახდის განხორციელებით ან, შესაბამის შემთხვევაში, საზოგადოების სასარგებლოდ გადახდის განხორციელებით იქნებოდა შეიძლება.
- 20** 3. ვინაიდან მოსარჩელეს არ გააჩნია მოთხოვნა ზიანის ანაზღაურების თაობაზე 1-ლი მოპასუხის მიმართ, მე-3 მოპასუხეც თავისთავად არ იქნება ვალდებული, მას მიაწოდოს ინფორმაცია და ანგარიში მოთხოვნის ციფრებში გამოსახვის მიზნით.

ბერგმანი

შტრონი

რაიხარტი

დრეშერი

ბორნი

წინა ინსტანციები:

ბერლინის სამხარეო სასამართლო, გადაწყვეტილება 02.09.2009 - 36 O 288/04 -

ბერლინის უმაღლესი სამხარეო სასამართლო, გადაწყვეტილება 05.08.2010 - 23 U 227/09